

MŰLEÍRÁSOK - Gáll Ádám

VÉGOKSZERŰ KÖVETKEZTETÉSEK

Az evilág csak annyiban sajátom, amennyiben a létezés
belső világom költészete lehet.

A vizualitás számomra e különös „másik élet” immanens megfelelője.

A kép – az emlékezet és a felejtés között feszül – szövetén a hiány rajzol,
ahogy a csukott szemhéjakon kiszivárog a múlt időtlensége.

Eltűnőben civilizációs ábrándjaink.

Látszatoktól távolodva, megszabadulva vizuális beidegződéseinktől,
nyomot hagynak tudatvillanásaink és a nem-tudás méltóságát visszanyert mozdulatok.

Elménk, ösztöneink szüntelen keresésben – mellőzve az alkotás pátoszát – mintegy lényünkkel azonos tárgyat
hoznak létre, eggyé válva az átlényegült anyaggal.

Értékeink, mint egy félbehagyott feltáráson

a kallódó leletek, elmosódó képnymok, létezés-lenyomatok

– hiányjelek a kulturális metaforák ritkuló erőterében.

A szellem boltozata alatt buddhaülésben együtt zuhanva az idővel
árnyékom idegenül int a falakra festett elmúlásból.

Imago (2000)

Aranyokker, barna vakolatból lent élesen kimetszett negatív forma. Fekvő figurát idéző sötét folt.

A fölé magasodó imaginárius tér bizonytalan mélységeit sötéten osztott sávok, keretek fogják abroncsba. Befelé dőlt
kereszt átlósan vágja át a teret, a kép felső harmadát X-szel fordítva vissza a síkba.

Önmagába zárt komor ragyogás, talán a lüktető anyag szépsége, szomorúsága.

Képfelejtés (2001)

Zöld-barna irritatív felület. Feketén bemart függőleges, vízszintes tagolások, ferde átmetszések. Az átlós irányok a
középtérben hálószerűen fogják a kép síkját és a felületen átszüremlő fényt.

Foszlányszerűen felidéződő antropomorf képnymok.

Elmozdulások – időbeliség. Áttűnések – síkból a térbe. Lebegés.

Újrakonstruál az emlékezet, miközben érvénytelenít a díszletszerű hármass képtérben.

Az imitációra „felejtés” a válasz.

A megtisztulás mozzanatainak lenyomata. Önfeledten esztétizáló tárgyasulás.

Holt tér (2006)

Roncsolással, vájatokkal, vakolatrétegekkel alakított, már-már monokromban tartott felület.

A színt csak a faktúrákat súroló fény hívja elő véletlenszerűen. Mintha a fény festene, miközben kiiktatja a festői
eszközöket, a plasztikai minőségeket léptetve a helyükbe.

A szigorúan szerkesztett triptichon-forma enyésző képződménnyé válik; megformálatlan elemek, esetleges utalások,
jelzések töltik ki a végtelen sötétlő űrt. Pontosabban a sötétségre ráfalazott képet – a képet, amely sírt, emlékművet,
tűzfalat idéz a vakolat-struktúrák egzaktásával.